

Sygn. akt XVI GC 58/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2015 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Emil Ruciński

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2015r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. B.**

przeciwko (...) **Spółce akcyjnej z siedzibą w Ł.**

o zapłatę kwoty 3.160,59 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w Ł. na rzecz powoda K. B. kwotę 1.301,35 (jeden tysiąc trzysta jeden 35/100) złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 czerwca 2013 do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. zasądza od powoda K. B. na rzecz pozwanego (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w Ł. kwotę 588,45 (pięćset osiemdziesiąt osiem 45/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. od powoda K. B. kwotę 410,43 (czteryście dziesięć 43/100) złotych zaś od pozwanego (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w Ł. kwotę 1,81 (jeden 81/100) złotych tytułem wydatków poniesionych tymczasowo przez Skarb Państwa.

Sygn. akt. XVI GC 58/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 listopada 2013 r. powódka K. B. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółki akcyjnej w Ł. (zwana dalej spółka (...)) kwoty 3 160,59 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenia na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powódka wskazała, że dochodzona pozwem kwota obejmuje niezapłaconą część odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe marki O. (...) o nr rej. (...), do której zapłaty obowiązana jest strona pozwana na podstawie zawartej z powodem umowy ubezpieczenia autocasco (pozew k. 3-5).

W dniu 29 listopada 2013 r. tut. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt XVI GNc 7553/13 (nakaz zapłaty k. 26).

Sprzeciwem od ww. nakazu zapłaty wniesionym w dniu 24 grudnia 2013 r. pozwany zaskarżył nakaz w całości, żądając oddalenia powództwa oraz zasądzenia od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany nie kwestionował okoliczności zdarzenia oraz własnej odpowiedzialności, a także faktu zawarcia z powódką umowy ubezpieczenia autocasco. Wskazał, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego

ustalił i wypłacił powódce odszkodowania w kwocie 7 197,72 zł. Powyższe odszkodowanie zostało ustalone na podstawie zweryfikowanej kalkulacji naprawy. Zdaniem pozwanego powyższa kwota wyczerpuje roszczenia powoda. Wobec powyższego pozwany zakwestionował wysokość odszkodowania wskazując, że odszkodowanie ma umożliwić przywrócenie pojazdu do stanu przed szkody z uwzględnieniem powszechnie ponoszonych na rynku lokalnym kosztów (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 25-28).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 maja 2013 r. na skutek zdarzenia drogowego, uszkodzeniu uległ samochód marki O. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność K. B.. Sprawcą szkody był K. R. kierujący pojazdem marki I. o nr rej. (...) wykonując manewr cofania nie zauważył stojącego na parkingu pojazdu poszkodowanej i uderzył tyłem w prawą stronę zaparkowanego pojazdu. Pojazd sprawcy w chwili zdarzenia był ubezpieczony w zakresie OC w C. V. (...) w W. (**bezsportne; poparte**: oświadczenie sprawcy szkody – k. 24-24v, polisa OC sprawcy k. 21v-22).

W dniu zdarzenia pojazd K. B. objęty był umową ubezpieczenia auto casco zawartą ze spółką (...). Suma ubezpieczenia została określona na kwotę 15 438,00 zł brutto. Umowa auto casco została zawarta w pełnym zakresie obejmującą ochronę ubezpieczeniową wszelkie szkody polegające na utracie, zniszczeniu, uszkodzeniu przedmiotu ubezpieczenia powstałe w wyniku zdarzeń zaistniałych w okresie ubezpieczenia §2 pkt 4 OWU). (**bezsportne; poparte**: polisa AC poszkodowanej k. 10-11, ogólne warunki ubezpieczenia – k. 108-111v)

Po przeprowadzeniu naprawy uszkodzonego pojazdu marki O. (...) o nr rej. (...) serwis (...), w dniu 17 lipca 2013 r. została wystawiona faktura VAT nr (...) na łączną kwotę 14 232,81 zł brutto. Faktura w swej treści obejmowała koszty parkowania uszkodzonego pojazdu, najmu pojazdu zastępczego, kosztów robocizny oraz koszty materiałów oraz koszt części zamiennych (dowód: faktura VAT k. 12, k. 25 akt szkody).

Uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu powinien wynosić 8 499,07 zł brutto z uwzględnieniem 45% amortyzacji części zamiennych (opinia biegłego K. W. k. 113-122, pisemna uzupełniająca opinia biegłego K. W. k. 158-161).

Spółka (...) na podstawie zweryfikowanej kalkulacji naprawy oraz faktury VAT za naprawę pojazdu nr 15/13 przyznała powódce łączne odszkodowanie w wysokości 7 197,72 zł. Ustalając odszkodowanie spółka (...) oparła się na postanowieniach OWU (...) (...) zawierając postanowienia stron ubezpieczenia, co do sposobu ustalania wysokości odszkodowania przy szkodzie częściowej. (dowód: decyzja o wypłacie odszkodowania k. 34, decyzja o wypłacie odszkodowania – dopłata k. 35, OWU k. 27-33, zweryfikowana kalkulacja naprawy k. 16-18 akt szkody, opinia biegłego K. W. k. 113-122, pisemna uzupełniająca opinia biegłego K. W. k. 158-161).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów złożonych do akt sprawy oraz twierdzeń stron co do okoliczności niespornych. Autentyczność złożonych dokumentów nie była kwestionowana. Wprawdzie dokumenty te w większości stanowiły dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., to stosowanie do treści art. 233 § 1 k.p.c. Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia faktycznego, a w konsekwencji, poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne, zwracając jednak uwagę, że dokumenty prywatne stanowiły jedynie dowód tego, że określone w nich osoby złożyły oświadczenia treści w nich zawartej. W szczególności Sąd ma tu na myśli fakturę złożoną przez powódkę o nr 15/13, która miała dowodzić wysokości poniesionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, a w konsekwencji należnego odszkodowania. Sąd zaznacza, że okoliczność ta miała dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie, a dowiedzenie jej leżało po stronie powoda. Istotą roszczenia odszkodowawczego jest bowiem wykazanie zasady odpowiedzialności pozwanego oraz wysokości roszczenia.

Dla wykazania powyższych okoliczności Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu motoryzacji na okoliczność ustalenia uzasadnionych kosztów naprawy samochodu marki O. o nr rej. (...) z uwzględnieniem cen części obowiązujących na rynku lokalnym w dniu szkody, także do wskazania czy naprawa powinna się odbywać przy zastosowaniu zamienników i czy uzasadnione było zastosowanie przez ubezpieczyciela amortyzacji

części. Biegły sądowy T. D. w pisemnej opinii wskazał, że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu marki O., przy zastosowaniu oryginalnych części i przyjęciu stawki za robociznogodzinę w wysokości 140 zł/rbg dla prac blacharsko – monterskich oraz prac lakierniczych wynosił 10 358,31 zł brutto. Natomiast przy przyjęciu stawki 130 zł/rbg koszt naprawy powinien wynieść 10 026,21 zł brutto. Biegły wskazał, że w przypadku likwidacji szkody z OC sprawcy brak było podstaw do zastosowania 50 % amortyzacji części zamiennych. W przekonaniu biegłego nie było uzasadnienia dla zastosowania tzw. zamienników. Strona pozwana zakwestionowała powyższa wnosząc jednocześnie o sporządzenie przez biegłego uzupełniającej opinii. Pozwany podnosił, że biegły nie wyjaśnił dlaczego nie należy stosować amortyzacji części zamiennych w likwidacji szkody. Wskazał, że uszkodzony pojazd jest pojazdem 10-letnim, więc niektóre części mogły ulec zużyciu w znacznym stopniu. Biegły odniósł się do podniesionych zarzutów pozwanego na rozprawie z dnia 05 listopada 2014 r. Wyjaśnił, że przy likwidacji szkody z OC sprawcy nie ma możliwości zastosowania amortyzacji części ponieważ nie można naprawić pojazdu używając części o 50% tańszymi. Wskazał również, że poszkodowany nie może ponosić części kosztów naprawy jego pojazdu. W dalszej kolejności wyjaśnił, iż zastosował części oryginalne gdyż samo uszkodzenie pojazdu zmniejsza jego wartość rynkową. Wobec tego zastosowanie części nieoryginalnych również wpływa na zmniejszenie wartości rynkowej naprawianego pojazdu. Biegły wskazał, że jeżeli naprawa prowadzona była z AC to zasadnym byłoby zastosowanie amortyzacji części o ile taki zapis został zawarty w Ogólnych Warunkach Ubezpieczenia. W aktach sprawy brak było OWU wobec czego biegły nie potrafił wskazać, czy zastosowanie amortyzacji części było w niniejszej sprawie zasadne. Wobec powyższego Sąd dopuścił dowód z opinii innego biegłego z zakresu mechaniki samochodowej i ruchu drogowego na okoliczność ustalenia czy przy uwzględnieniu stanu technicznego pojazdu marki O. o nr rej. (...) sprzed kolizji z dnia 29 maja 2013 r., zamontowanych w nim części zamiennych oraz ewentualnych wcześniejszych uszkodzeń oraz faktu, iż szkoda była likwidowana w ramach ubezpieczenia AC, istniały podstawy do zastosowania do jego naprawy oryginalne części czy ich zamienniki, a także przy ustaleniu. Jeżeli naprawa przy użyciu oryginalnych części była niewłaściwa Sąd polecił biegłemu ustalić koszty naprawy z uwzględnieniem cen właściwych dla części nieoryginalnych (zamienników). Biegły sądowy K. W. odnosząc się do zobowiązania Sądu w pisemnej opinii wskazał, że przy naprawie uszkodzeń pojazdu marki O. istniały podstawy dla zastosowania oryginalnych części. Wobec tego biegły ocenił, iż działanie serwisu w tym zakresie było właściwe. Biegły wyjaśnił, że ubezpieczyciel zastosował w niniejszej sprawie amortyzację części w wysokości 50% w zweryfikowanej kalkulacji naprawy nr (...) z dnia 06 czerwca 2013 r. oraz 45% w zweryfikowanej fakturze VAT nr (...) z dnia 17 lipca 2013 r. Biegły wskazał, że wysokość amortyzacji dokładnie określa §8 pkt 27 i 28 OWU AC. Biegły wskazał również, iż szkoda powinna być likwidowana z AC poszkodowanego w sytuacji, gdy sam poszkodowany ponosi odpowiedzialność za powstałą szkodę. W niniejszej sprawie taka okoliczność nie zaistniała, wobec czego likwidacja szkody powinna nastąpić z OC sprawcy. W przekonaniu biegłego likwidacja szkody z AC była nieuzasadniona. Odnosząc się do uzasadnionych kosztów naprawy biegły ustalił, że uszkodzeniu uległy elementy bocznej i tylnej prawej części pojazdu. Uszkodzenia nie były poważne i według kosztorysu koszt naprawy wynosił 2 716,19 zł brutto. Ubezpieczyciel zastosował stawkę w wysokości 50 zł/rbg i zastosował 45 % amortyzacji za części zamienne oraz 50 % obniżki za materiały lakiernicze. W przekonaniu biegłego tak sporządzony kosztorys można było potraktować jako kosztorys ofertowy. Kalkulacja przedstawiona przez powódkę wykonana w dniu 06 czerwca 2013 r. w systemie A. na kwotę 10 358,31 zł brutto. Stawka została określona na 140 zł /rbg i uwzględniała zastosowanie oryginalnych części zamiennych oraz nie obniżała cen materiałów lakierniczych. Tak wykonana kalkulacja określała uzasadniony technologicznie konieczny koszt całkowitej naprawy, dającej gwarancję przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji. Pozwany zakwestionował przedmiotową opinię biegłego. Podnosił, że okoliczność likwidacji szkody z ubezpieczenia AC była okolicznością bezsporną. Ponadto pozwany wskazał, że to od poszkodowanego należy wybór z jakiego ubezpieczenia będzie likwidowana szkoda. Nie ma znaczenia, kto ponosi winę za zdarzenie szkodowe. Pozwany zakwestionował twierdzenie biegłego, iż powódka nie była sprawcą szkody nie mają zastosowania postanowienia OWU AC. Wobec powyższego pozwany wniósł o zobowiązanie biegłego do sporządzenia pisemnej opinii uzupełniającej, w której wskaże przepisy prawa zakazujące poszkodowanej zgłoszenie szkody w swoim pojeździe z ubezpieczenia AC jeżeli nie ponosi odpowiedzialności za szkodę. Ponadto pozwany wniósł o zobowiązanie biegłego do wskazania czy poprzez likwidację szkody z AC można przyjmować amortyzację części zamiennych oraz czy powyższe postanowienia mają zastosowanie w niniejszej naprawie. W uzupełniającej pisemnej opinii K. W. wskazał, iż nie ma przepisów które zabraniałyby poszkodowanemu zgłoszenia szkody z ubezpieczenia AC w sytuacji gdy nie jest odpowiedzialny za powstałą szkodę. Wskazał, że

jeżeli umowa ubezpieczenia AC dopuszcza taką okoliczność przy likwidacji szkody ubezpieczyciel może zastosować amortyzację części. W niniejszej sprawie strony ustaliły w OWU AC, iż należy przyjąć amortyzację części zamiennych w przypadku pojazdów eksploatowanych ponad 5 lat (§ 8 pkt 7 i 30). W realiach niniejsze sprawy należało zastosować amortyzację w wysokości 45%. Zgodnie z OWU AC wysokość stawki pomniejszającej o zużycie eksploatacyjne wynosi 5% za każdy rok eksploatacji pojazdu powyższej 1 roku użytkowania, lecz nie więcej niż 60% (§ 8 pkt 28). Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu, przyjmując 45% amortyzacji na części zamienne wynosił 8 499,07 zł brutto. Biegły wyjaśnił również, iż koszt wskazany w opinii różni się od wskazanego w zweryfikowanej kalkulacji naprawy z dnia 11 czerwca 2013 r. (k. 12v akt szkody), ponieważ ubezpieczyciel przyjął 50% amortyzacji części zamiennych, nie zaś prawidłowo 45 %.

Oceniając rzetelność i przydatność pisemnej oraz pisemnej uzupełniającej opinii biegłego K. W., Sąd nie znalazł podstaw mogących podważyć zasadność wynikających z niej wniosków. Sąd kierując się poziomem wiedzy biegłego, podstawami teoretycznymi opinii, sposobem motywowania i stopniem stanowczości wyrażonych w niej wniosków, doszedł do przekonania o konieczności uznania jej za wiarygodny dowód w sprawie, przesądzający o ustaleniu okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Większość okoliczności faktycznych w niniejszej sprawie było bezspornych pomiędzy stronami. W szczególności pozwany nie kwestionował okoliczności zdarzenia z dnia 29 maja 2013 r., a także swojej odpowiedzialności za zaistniałą szkodę. Powyższe okoliczności zostały nadto udowodnione przedłożonymi do akt sprawy dokumentami. Z umowy ubezpieczenia wynika, że odpowiedzialność pozwanego obejmuje wszelkie szkody polegające na utracie, zniszczeniu, uszkodzeniu przedmiotu ubezpieczenia powstałe w wyniku zdarzeń zaistniałych w okresie ubezpieczenia. Sporna pomiędzy stronami okazała się jedynie kwestia wysokości szkody poniesionej przez powoda, a tym samym wysokości odszkodowania, które powinien zapłacić pozwany.

Zgodnie z art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W myśl § 2 pkt 1 tego artykułu, przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie ubezpieczyciela polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Zgodnie z przedstawioną przez powoda fakturą VAT nr (...) koszt naprawy uszkodzonego pojazdu marki O. o nr rej. (...) wynosił 10 358,31 zł brutto i w takiej kwocie powód dochodził odszkodowania. Natomiast pozwany uznając swoją odpowiedzialność co do zasady, przyznał i wypłacił w postępowaniu likwidacyjnym z tytułu naprawy łączną kwotę 7 197,72 zł. Pozwane towarzystwo ubezpieczeń twierdziło bowiem, iż koszty naprawy winny zostać wyliczone w oparciu o Ogólne Warunki Ubezpieczenia Autocasco stanowiących integralną część umowy ubezpieczenia łączącej strony. W związku z powyższym pozwany odmawiał wypłaty odszkodowania za naprawę pojazdu w wysokości wskazanej w fakturze VAT nr (...).

Merytoryczny spór pomiędzy stronami koncentrował się zatem na odmiennym zapatrywaniu co do wysokości szkody, za jaką ponosi odpowiedzialność ubezpieczyciel na podstawie umowy ubezpieczenia autocasco.

Wobec więc zgłoszenia przez pozwanego wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność ustalenia kosztów naprawy pojazdu O. o nr rej. (...), Sąd postanowił dowód taki dopuścić.

Jak wynika z opinii biegłego sądowego, koszt naprawy samochodu marki O. (...) o nr rej. (...) wynosił 8 499,07 zł brutto. Biegły wskazał, że pozwany likwidując szkodę z ubezpieczenia AC mógł dokonać potrącenia amortyzacji części zamiennych, jeżeli strony zawarły takie postanowienia w OWU. Obie opinie biegłego sądowego z zakresu mechaniki samochodowej i ruchu drogowego K. W. sporządzone w niniejszej sprawie są opiniami logicznymi, jasnymi

i popartymi na wiedzy i doświadczeniu biegłego. Biegły szczegółowo wyjaśnił sposób obliczenia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu oraz w sposób rzeczowy i kompleksowy odniósł się do przedmiotu opinii. Opinię swoją uzupełnił pisemną uzupełniającą opinią. Strony nie podnosiły zarzutów do uzupełniającej opinii biegłego.

Wskazać należy, że strony zawarły w postanowieniach Ogólnych Warunków Ubezpieczenia (...) Casco zapis, iż w przypadku nie wykupienia amortyzacji części zamiennych w pojeździe, ceny części uwzględniają pomniejszenie o amortyzację (§8 pkt 7). Zgodnie z §8 pkt 27 i 28 „jeżeli nie ustalono inaczej odszkodowanie za części zamienne zakwalifikowane do wymiany pomniejsza się o zużycie eksploatacyjne. Natomiast wysokość stawki wynosi 5% za każdy rok eksploatacji pojazdu powyżej 1 roku, lecz nie więcej niż 60%”. Wobec powyższego pozwany mógł określić wysokość wypłaconego odszkodowania z uwzględnieniem amortyzacji części zamiennych.

Tym samym szkoda powstała w pojeździe powoda wyniosła 8 499,07 zł. Kwota ta stanowi uzasadniony technologicznie, konieczny koszt całkowitej naprawy uszkodzonego pojazdu. Ponieważ pozwany przed wszczęciem niniejszej sprawy zapłacił na rzecz powoda kwotę 7 197,72 zł, żądanie powoda okazało się zasadne w zakresie kwoty 1 301,35 zł.

Zgodnie z art. 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W przedmiotowej sprawie chwilę, w której dłużnik dopuszcza się opóźnienia, określić należy na podstawie art. 817 § 1 k.c. Zgodnie z tym przepisem ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku (zgłoszenia szkody do ubezpieczyciela) tj. 29 maja 2013 r. Wobec tego odsetki należało zasądzić od dnia 30 czerwca 2013 r. zgodnie z żądaniem pozwu.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku. W pozostałym zakresie należało oddalić, o czym Sąd orzekł w pkt II sentencji wyroku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego ich rozdzielenia. Biorąc pod uwagę należność główną dochodzoną pozwem stwierdzić należy, iż Sąd uwzględnił żądania powoda w 41,17 %, co oznacza, iż pozwany wygrał proces w 58,83 %. Koszty procesu powinny zatem ulec stosunkowemu rozdzieleniu odpowiednio do tak określonego wyniku sprawy. W toku procesu powódka poniosła opłatę od pozwu w wysokości 159 zł. Dodatkowo każda ze stron poniosła koszty zastępstwa procesowego przez profesjonalnego pełnomocnika w wysokości po 600 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490, j.t. ze zm.). Pozwany poniósł również koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz koszty wynagrodzenia biegłego sądowego w wysokości 1 200,00 zł. Łącznie koszty procesu wyniosły więc 2 290,58 zł. Ponieważ pozwany powinien ponieść 41,17 % łącznych kosztów procesu, Sąd zasądził na jego rzecz od powódki kwotę 588,45 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, orzekając jak w pkt III sentencji wyroku.

W pkt IV sentencji wyroku Sąd nakazał pobrać od każdej ze stron na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. kwotę po 39,70 zł, orzekając na podstawie art. 83 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594, j.t. ze zm.). Zgodnie z tym przepisem, sąd z urzędu orzeka o kwotach tymczasowo poniesionych ze Skarbu Państwa tytułem wydatków. Mając na uwadze, iż część wynagrodzenia biegłego została pokryta z sum depozytowych Skarbu Państwa, Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. od powódki kwotę 410,43 zł oraz od pozwanego kwotę 1,81 zł.